

হাৰিয়ানা নগৰ উল্লয়ন কৰ্তৃপক্ষ আৰু আন এজন

বনাম

ৰুচিৰা চেৰামিকচ আৰু আন এজন

২৩ অক্টোবৰ, ১৯৯৬

[ন্যায়াধীশ বি.পি. জীৱন ৰেডী আৰু ন্যায়াধীশ কে. ভেংকটাস্বামী]

হাৰিয়ানা নগৰ উল্লয়ন কৰ্তৃপক্ষ আইন:

ধাৰা ১৭ (৩), ১৭ (৪)-ঔদ্যোগিক প্লট-আবন্টন-কিস্তিৰ ধন পৰিশোধ নকৰা-ব্যক্তিগত শুনানি আৰু জৰিমনা সন্দৰ্ভত জাননী -পক্ষ কেতিয়াও হাজিৰ হোৱা নাছিল-প্লট পুনৰ আৰম্ভ আৰু জমা ধন বাজেয়াপ্ত কৰা হয়-আদেশৰ বিৰুদ্ধে কৰা আপীল খাৰিজ-লেখ আবেদন দাখিল-পক্ষটোৰ আৰ্থিক সমস্যা, বাকী থকা ধন পৰিশোধ কৰিবলৈ পক্ষৰ প্ৰস্তুতি আৰু ইচ্ছা আৰু প্ৰাপ্য ধনৰ সুত হ্ৰাস কৰাৰ ভিত্তিত উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ অনুমতি প্ৰদান-আপীল প্ৰদান কৰোতে এইবুলি মত পোষণ কৰা হয়:-উচ্চ ন্যায়ালয়ে প্ৰথমবাৰৰ বাবে বিত্তীয় কঠোৰতাৰ আবেদন গ্ৰহণ কৰিব নালাগিছিল-উচ্চ ন্যায়ালয়ে এইটো লক্ষ্য কৰাত ব্যৰ্থ হয় যে উত্তৰদাতাই কিস্তিসমূহ পৰিশোধ নকৰাৰ বাবে দোষী। আৰ্থিক কষ্টৰ প্ৰমাণ হীন দাবীৰ ভিত্তিত হস্তক্ষেপ কৰিলে ন্যায়ালয়ে অবাধ্যতা আৰু প্ৰতিশ্ৰুতি ভংগ কৰা কাৰ্যক উৎসাহিত কৰিব-উচ্চ ন্যায়ালয়ে কোনো তথ্য লিপিবদ্ধ কৰা নাছিল যিয়ে ইংগিত দিয়ে যে Estate Officer জনে অনুসৰণ কৰা পদ্ধতি বিধিগত বিধান অনুসৰি নহয় বা প্ৰাকৃতিক ন্যায়ৰ নীতি উলংঘা কৰা হৈছে।

ভাৰতৰ সংবিধান, ১৯৫০

অনুচ্ছেদ ২২৬-ন্যায়িক পুনৰীক্ষণৰ ক্ষমতা-উচ্চ ন্যায়ালয়ে কেৱল পদ্ধতিগত কাৰ্যকলাপহে পৰীক্ষা কৰিব পাৰে আৰু আপীল কৰ্তৃপক্ষৰ দৰে বিতৰ্কৰ গভীৰতালৈ যাব নোৱাৰে।

দেৱানী আপীল অধিকাৰক্ষেত্ৰ: দেৱানী আপীল নং-১৩১৮৭/১৯৯৬

১৯৯৫ চনৰ চি.দল্লিও.পি. নং ১৪৬৭৬ গোচৰত পঞ্জাৰ আৰু হাৰিয়ানা উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ১১.৩.৯৬ তাৰিখে প্ৰদান কৰা ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা।

আপীলকাৰীৰ হৈ ৰবীন্দ্ৰ বানা।

পি.পি. ৰাও আৰু চি.কে.সুচৰিতা উত্তৰদাতাসকলৰ বাবে

ন্যায়ালয়ে তলত দিয়া আদেশ প্ৰদান কৰে:

পক্ষদ্বয়ৰ অধিবক্তাৰ যুক্তিসমূহ শুনা হ'ল।

অনুমতি প্ৰদান কৰা হ'ল।

উত্তৰদাতাক এটা ঔদ্যোগিক প্লট আবণ্টন দিয়া হৈছিল।তেওঁ আৰম্ভণিতে মূল্যৰ ২৫% আৰু বাকীখিনি ৬টা সমান কিস্তিত দিবলগীয়া আছিল।তেওঁ কেৱল প্ৰথম কিস্তি পৰিশোধ কৰিছিল কিন্তু বাকীকেইটা কিস্তি পৰিশোধ কৰা নাছিল। ৫-৯-৯৪ তাৰিখে HUDA আইনৰ ১৭ (৩) ধাৰাৰ অধীনত তেওঁক এক কাৰণ দৰ্শোৱাৰ জাননী দিয়া হৈছিল। জৰিমনা আৰোপ কৰাৰ প্ৰস্তাৱ দিয়া এক জাননীও জাৰি কৰা হৈছিল।এই জাননীবোৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ পোনপটীয়াকৈ তেওঁৰ লগত যোগাযোগ কৰিব পৰা নগ'ল সেয়েহে জাননীবোৰ তেওঁ দেখা পোৱাৰ সম্ভাৱনা থকা স্থানত লগোৱা হৈছিল। ১০-১-৯৫ তাৰিখে ব্যক্তিগত শুনানিৰ বাবেও এখন জাননী দিয়া হৈছিল। উত্তৰদাতা কেতিয়াও উপস্থিত হোৱা নাছিল। সেয়েহে, উক্ত আইনৰ ধাৰা ১৭ (৪) ৰ অধীনত প্লটটো পুনৰ আৰম্ভ কৰা হৈছিল আৰু জমা কৰা ধন ৰাশি বাজেয়াপ্ত কৰা হৈছিল। উত্তৰদাতাই দাখিল কৰা আবেদনখন আপীল কৰ্তৃপক্ষই নাকচ কৰি মত প্ৰকাশ কৰিছিল যে উত্তৰদাতাক কেইবাখনো জাননী জাৰি কৰা হৈছিল, কিন্তু তেওঁ কৌশলেৰে জাননী গ্ৰহণ নকৰি আঁতৰি আছিল। আবেদনখন নাকচ কৰি আপীল কৰ্তৃপক্ষই কয় যে উত্তৰদাতাই একেলেথাৰিয়ে কৰা গাফিলতিৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি, আবেদন খন গ্ৰহণ কৰাৰ কোনো ভিত্তি নাই। সেয়েহে উত্তৰদাতাগৰাকীয়ে এখন লেখ আবেদনৰ জৰিয়তে পঞ্জাৰ আৰু হাৰিয়ানা উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ কাষ চাপিছিল। তেওঁ কিছুমান আৰ্থিক অসুবিধাৰ কথা

কথা উল্লেখ কৰি প্ৰাৰ্থনা জনাইছিল। উক্ত আবেদনখনৰ অভিযোগৰ শুদ্ধতা নিৰ্ণয় নকৰাকৈ, উচ্চ ন্যায়ালয়ে যুক্তিৰ স্বাৰ্থত, আবেদনকাৰীৰ আৰ্থিক অসুবিধা, পক্ষসমূহৰ স্বাৰ্থ, আবেদনকাৰীৰ অনাদায় ধন পৰিশোধ কৰিবলৈ ইচ্ছা আৰু বিতৰ্কটো সমাধানৰ বাবে লেখ আবেদনৰ অনুমতি দিয়ে। উচ্চ ন্যায়ালয়ে লগতে নিৰ্দেশ দিয়ে যে পৰিশোধ কৰিবলগীয়া ধনৰ ওপৰত বছৰি মাত্ৰ ১০ শতাংশ সুত নিৰ্দ্ধাৰণ কৰা হ'ব আৰু কৰ্তৃপক্ষই এটা নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ এটা অংশৰ বাবে নিৰ্দ্ধাৰণ কৰাৰ দৰে ১৮ শতাংশৰ হাৰত নহয়।

আমি মত পোষণ কৰো যে, লেখ আবেদনত উচ্চ ন্যায়ালয়ে প্ৰথমবাৰৰ বাবে বিত্তীয় সমস্যাৰ আবেদন গ্ৰহণ কৰাটো উচিত নাছিল। বাৰে বাৰে জাননী দিয়াৰ পিছতো কোনো সঁহাৰি নজনোৱা আৰু তেওঁক আগবঢ়োৱা ব্যক্তিগত শুনানিৰ সুবিধাও গ্ৰহণ নকৰা উত্তৰদাতাই প্ৰথমবাৰৰ বাবে উচ্চ ন্যায়ালয়ত জনোৱা এনে আৰ্থিক সমস্যা জনিত প্ৰাৰ্থনা মঞ্জুৰ কৰিব নালাগিছিল। সঁচাকৈয়ে উচ্চ ন্যায়ালয়ে এনে আবেদন গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন। এই ন্যায়ালয়ে পুনঃপৌনিক ভাবে মতপোষণ কৰিছে যে ২২৬ নং অনুচ্ছেদৰ অধীনত থকা ক্ষমতা হৈছে ন্যায়িক পুনৰীক্ষণৰ ক্ষমতা। উচ্চ ন্যায়ালয়ে কেৱল প্ৰক্ৰিয়াগত শুদ্ধতাহে পৰীক্ষা কৰিব পাৰে। আপীল কৰ্তৃপক্ষৰ দৰে বিবাদৰ গভীৰতালৈ সোমাই যাব নোৱাৰে। এই গোচৰত উচ্চ ন্যায়ালয়ে কোনো তথ্য লিপিবদ্ধ কৰা নাছিল যিয়ে ইংগিত দিয়ে যে Estate Officer জনে অনুসৰণ কৰা পদ্ধতি বিধিগত বিধান অনুসৰি নহয় বা প্ৰাকৃতিক ন্যায়ৰ নীতি উলংঘা কৰা হৈছে। উচ্চ ন্যায়ালয়ে স্পষ্টভাৱে এক আপীল কৰ্তৃপক্ষ হিচাপে কাম কৰিছিল আৰু সেয়াও এক পৰোপকাৰী আপীল কৰ্তৃপক্ষ হিচাপে। সংবিধানৰ ২২৬ নং অনুচ্ছেদৰ অধীনত পৰোপকাৰৰ কোনো ব্যৱস্থা নাই। যদি ন্যায়ালয়ে প্ৰতিষ্ঠিত আইনৰ পৰা পৰোপকাৰিতাৰ ক্ষেত্ৰলৈ বিচ্যুত হয়, তেন্তে বিপদ অসংখ্য হ'ব আৰু গণনা কৰাটো কঠিন হ'ব। এনে ক্ষেত্ৰত বিচাৰৰ বাবে বস্তুনিষ্ঠ মানদণ্ডৰ অভাৱ হ'ব, যাৰ ফলত ন্যায়ৰ ব্যক্তিগত ৰূপৰ সৃষ্টি হ'ব। ফল স্বৰূপে, ন্যায়াধীশভেদে ন্যায়ৰ প্ৰয়োগ বেলেগ বেলেগ হ'ব। কোনো পদ্ধতিগত নিয়ম নথকাকৈ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ এই বিষয়ত হস্তক্ষেপ কৰাৰ কোনো অধিকাৰ নাছিল। উচ্চ ন্যায়ালয়ে এইটোও লক্ষ্য কৰাত ব্যৰ্থ হয় যে উত্তৰদাতাই কিস্তিসমূহ পৰিশোধ নকৰাৰ বাবে দোষী। আৰ্থিক কষ্টৰ প্ৰমাণ হীন দাবীৰ ভিত্তিত হস্তক্ষেপ কৰিলে ন্যায়ালয়ে অবাধ্যতা আৰু প্ৰতিশ্ৰুতি ভংগ কৰা কাৰ্যক উৎসাহিত

কৰিব।সেয়েহে আবেদন মঞ্জুৰ কৰা হ'ল।উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৰায় বাতিল কৰা হ'ল ।
উত্তৰদাতাই দাখিল কৰা লেখ আবেদন খাৰিজ কৰা হ'ল।কোনো ধৰণৰ খৰচ আৰোপ
কৰা নহয়।

আপীল মঞ্জুৰ কৰা হ'ল।

অনুবাদ-কংকনা বৰা

জ্যেষ্ঠ অনুবাদক, অনুবাদ শাখা, গুৱাহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়

DISCLAIMER

"The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation".

“স্থানীয় ভাষালৈ অনূদিত এই ৰায় গোচৰত জড়িত পক্ষই বুজি পোৱাৰ উদ্দেশ্যে সীমিত ব্যৱহাৰৰ বাবেহে। ইয়াৰ বাদে অন্য ক্ষেত্ৰত অনূদিত ৰূপ ব্যৱহৃত নহব। সকলো ব্যৱহাৰিক আৰু বিভাগীয় কামৰ লগতে ৰায়ৰ কাৰ্য্যকৰীকৰণ আৰু ৰূপায়ণৰ ক্ষেত্ৰতো এই ৰায়ৰ ইংৰাজী সংস্কৰণটোৱেই সঠিক বিবেচিত হব।”

